

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 17 December 1899

N:r 12

INNEHÅLL: *August Strindberg* (med 1 porträtt). *Tekla Åhlander* (med 1 porträtt). *Två bofvar*, Berättelse. *President Krügers barnbarnsbarn* (med 1 porträtt). *Rumäniske tronföljarens barn* (med porträtt). *Från eldsvådan i Vara* (med 1 illustration). *Hur en amerikansk "nunna" utrotas* (med 1 illustration). *Moritz Busch* (med 1 porträtt). *Baron G. Wedell-Wedellsborg* (med 1 porträtt). *Dum-dum-kulorna* (med 2 illustrationer). *Lesseps-statyn vid Port Said* (med 1 illustration). *Mawritz Rubenson* (med 1 porträtt). *Från Gellivare och Ofotenbanan* (med 7 illustrationer). *Guldtörstens offer* (Följetong, med 2 illustrationer, forts.) *Veckans porträttagalleri* (med 4 porträtt). *Våra nyvalda riksdagsmän* (med 3 porträtt). *Till våra läsare!*

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1899.

Foto. Bröderna Anderson, Sthm.

AUGUST STRINDBERG

Senaste porträttet af vår främste skriftställare.

AUGUST STRINDBERG.

Sveriges nu lefvande mest geniale och mest omdebatterade författare har efter en längre tids frivillig landsflykt i Tyskland och Frankrike åter bosatt sig i Sverige. Från utlandet kom August Strindberg för ett par år sedan till Skåne, där hans oroliga ande sökte lugn i den sydsvenska universitetsstaden. Här hade han några gamla vänner och meningsfränder, hvilka ville på allt sätt lindra de själsmarter, för hvilka den lika excentriske som storlagne författaren var utsatt.

Vistelsen i det gamla hemlandet synes omsider haft en hälsosam inverkan på August Strindberg. Hans af misräkningar, tvifvel och rent ekonomiska bekymmer upprörda hjärna hade på många år icke lämnat honom någon ro, och det sattes allvarligt från flera håll i fråga, huruvida hans en gång så skarpt sprakande snille nu vore på väg att för alltid bli släckt. Strindbergs produktivitet efter återkomsten till Sverige har emellertid bevisat att han ännu sitter inne med glänsande geni och arbetsförmåga.

Bland våra *svenska* författare har August Strindbergs namn åter börjat nämnas med stolthet och beundran, tack vare hans historiska skådespel »Gustaf Wasa» och »Erik XIV», hvilka nyligen uppförts i hufvudstaden och mottagits med lifligt bifall. För närvarande lär Strindberg vara sysselsatt med ännu ett historiskt dramatiskt arbete, »Gustaf II Adolf».

Den en gång så omstridde skriftställaren har sålunda till slut börjat egna sig åt ett författarskap, hvilket hälsats med tillfredsställelse från alla håll — äfven från dem, som förut aldrig kunnat på något sätt räkna sig till Strindbergs meningsfränder eller beundrare.

August Strindberg är nu femtio år och f. n. bosatt i Stockholm — för första gången efter den långa vistelsen utomlands. Hans utseende och arbetsförmåga tyda på, att hans oroliga, sökande ande börjat finna någon ro.

TEKLA ÅHLANDER.

En af Dramatiska teaterns främsta och trognaste krafter å spinnsidan, fröken Tekla Åhländer, kunde den 9 december fira sitt 25-årsjubileum som scenisk artist. Fröken Åhländer har i ett fjärdedels sekel tillhört Dramatiska teatern, bland hvares mest framstående och omtyckta sujetter hon länge kunnat räkna sig. Trogen står hon ännu där på sin post som den utmärkta karaktärsskådespelerskan, vare sig det gäller innerligt allvarliga, bitande bittra eller rent komiska uppgifter. Vi erinra endast om hennes Fadette i den gamla »Syrsan», fru Ström i »Blommor i drifbänk», gumman Berfelt i Anna Wahlenbergs »Lönndörren», Nille i »Erasmus Montanus», den gamla frun i Geijerstams »Svärfar», svärmodern i »Min sonhustru».

På sin jubileumsafton visade sig fröken Åhländer i tvenne af sina glansroller: Monica i »Evas döttrar» och den dråpliga svärmodern i »Duvals skiljsmessa». Hennes hedersafton hedrades af konungens, prinsessan Ingeborgs, samt prinsarne Carls och Eugens närvaro. Den storartade hyllning, som då ägnades henne, är det bästa bevis på huru högt hon står i gunst hos såväl publiken som sina kamrater.

Vi förena oss med den förra i hjärtlig önskan, att få ännu länge njuta af Tekla Åhländers gedigna konst på den scen, för hvilken hon särskildt i dessa tider är af så stort värde.

TVÅ BOFVAR.

Af *Michel Thivars*. Från franskan för HVAR 8 DAG.

Vår berättelse handlar i ett byvärdshus. Som en förpost beläget i skogsbrynet vid stora landsvägen gjorde det ett ganska inbjudande intryck, detta lilla värdshus med sin murgröna, som slingrade sig öfver ingången, sina blankskurade ekbord, sina polerade tennkrus, hvilka glänste som silfver, och sin höga kamin med dess långa, krokiga skorstensrör.

Inga gäster funnos i värdshuslokalen. Det var midt i veckan och landtfolket var mangrant sysselsatt ute på åker och äng. Äfven värdshusvärdin var bortgången för dagen.

Endast värdinnan satt på en pall vid spisen och lade med denna värdnad, som bönder hafva för kött och fläsk, en fläskskifva i den öfver elden hängande grytan. Hon mumlade belåtet: »Det vill jag lofva skall bli en god soppa!»

Hon gick under ett par minuter fram och tillbaka i rummet.

»Om jag skulle läsa min tidning medan soppan kokar!» sade hon.

Hon sköt först till fönsterluckorna till skydd för den brännande augustisolen, hvilkens strålar bröto sig genom glaset, satte sig därpå bekvämt tillbaka på en stol, slog upp tidningen och sökte genast fatt på rubriken *Senaste nyheter* och läste högt, stafvande som ett barn.

»Ett förfärligt brott har gjort hela Souanville utom sig af ångest och förskräckelse. En gammal 70-årig kvinna, enkan Borniche, som bodde ensam i ett afsides liggande hus har blifvit mördad i sin säng med slag af en hammare. Mördarne måste ha anfallit den olyckliga med oerhördt raseri, i det man på det arma offrets kropp räknat ej mindre än tjugutvå sår hvilka alla voro dödliga. Sedan förbrytarna öfvertygat sig om att den gamla icke andades mera, försvunno de efter att först ha utplundrat hela huset.»

»Herregud! Så förskräckligt!» utropade värdshusfrun, i det hon knäppte ihop händerna och läste vidare:

»Man är föröfvarne af denna gräsliga förbrytelse på spåren och har lyckats få ett noggrant signalement, som skickats ut åt alla håll...»

»Gudskelof! Ah, hvilka bofvar!» ryste hon.

»Förbrytarna äro två. Den ene är stor och lång, med svart helskäg, den andre liten och undersätsig med blonda mustascher och blåa ögon.»

»Hallå, min goda fru», ropade en röst bakom den läsande.

Hon vände sig om och blef likblek.

Vid dörren stodo två män. Den ena var stor och lång med svart helskäg, den andre liten och undersätsig, med blonda mustascher och blåa ögon.

Den stackars frun kände huru benen knappt kunde bära henne.

»Säg mig, min goda fru, har ni frisk cider?» frågade den lille blonde.

»Jag... jag...», stammade hon.

»Nå, så ge oss fort hvad ni har», befallde den store mörke samt kastade sin öfverrock och sin ränsel på en stol.

Alldeles förkrossad begaf sig värdinnan som i en dröm ned i källaren. När hon kom upp, hörde hon den store säga till den lille: »Här kunna vi inte prata ostörda!»

»Det har du rätt i», svarade den andre, »men den goda frun kan ju låta oss få ett rum. Och så taga upp vinet på rummet, där vi få vara i fred.»

Hon lyd.e utan ett ord. Hon visade dem till ett rum, som vette åt trädgården, satte vinkruset och glaset på bordet och skyndade därifrån, glad att ännu vara vid lif.

»Laga framför allt att ingen stör oss», ropade den store mörke efter henne.

När hon kommit tillbaka till värdshuslokalen kände hon sig åter säkrare och skämdes öfver sin dumma förskräckelse. Hvilken dårskap! Två främlingar komma till hennes värdshus för att stärka sig med ett glas vin och genast tar hon dem för enkan Borniches mördare. Det funnes väl ändå mera än *en* mörk och *en* blond mansperson i världen! Nej, den gången hade hon varit bra dum! Sedan hon på detta sätt fullkomligt återfått sitt lugn, fortsatte hon sin tidningsläsning.

»Den ene af dem bär en ränsel och är klädd i nötbrun paletå med kastanjbrun sammetskrage.»

I ett nu vaknade ånyo hennes förskräckelse. Ränseln låg ju där borta på stolen bredvid paletån!.. och denna paletå var nötbrun.

Darrande i hela kroppen reste hon sig och tog plagget.

Förfärligt, kragen var kastanjbrun!

Förgäfves sökte hon intala sig förnuft och hittade på tusen antaganden, det ena bättre än det andra, för att förklara detta märkvärdiga sammanträffande. Hennes förfärade blick kunde icke slita sig från dörren till det rum, i hvilket den store mörke och den lille blonde befunno sig. Hvad gjorde de där? På hvilken ny förbrytelse rufvade de nu?

Till sist kunde hon icke längre berga sig för skräck, utan smög sig sakta upp för trappan, höll andan och lade örat till nyckelhålet.

Men hon drog sig ögonblickligen tillhaka, ögonen hotade att tränga ut ur hufvudet och hennes ansikte blef likblekt.

Höjande armarne mot himlen skyndade hon mot byn under ropet:

»O, hvilka bofvar! Hvilka bofvar!»

II

Herr mären hade just ätit frukost.

Med halfslutna ögon och händerna hopknäppta om sin välformade mage, hvilken vid högtidliga tillfällen prunkade i det trefärgade municipalskärpet, satt han tillbakalutad i en länstol och nickade med hufvudet, i det han lyssnade till sin dotter Prudence, som satt vid pianot och framtrollade harmoniska tonvägor i den vällofliga afsikten att befördra sin herr fars matsmältning.

Bredvid kommunens främste tjänsteman stod bypolisens Ramageot och aflade en rapport.

Rak i ryggen som en pinne hade Ramageot just för tjugosjunde gången besvarat sin chefs frågor med »Javisst, herr mär!», när värdshusvärdinnan kom inrusande med håret i ordning och fasa målad i ansiktet.

»Herr mär, ack, herr mär, mördarne, å-å-å-h!»
 Man satte henne på en stol och lugnade henne.
 Hon berättade hvad hon sett och hört. Det var gräsligt.

Mären hörde lugnt på henne utan att afbryta och yttrade därpå i uttråkad ton:

»Sådana där mordhistorier äro obehagliga efter frukosten... hvad säger ni om saken Ramageot?»

»Javisst, herr mär, svarade Ramageot.

»Är ni också säker på er sak, min goda fru?»
 fortsatte mären, »i sådana här fall gör man klokt i att länge tänka sig för. Man måste akta sig för att inte handla i förtid. Hvad tycker ni Ramageot?»

»Jo visst, herr mär!»

»Men i hvarje fall måste vi göra vår plikt. Låt oss gå, Ramageot!»

»Ja visst, herr mär!»

Alla tre begävo sig till värdshuset — mären, polisen och värdinnan.

På vägen dit kunde hon naturligtvis icke låta bli att skrika ut den förfärliga händelsen, så att vid ankomsten till värdshuset de tre personerna ökats till femtio, hvilka hotande svängde yxor, liar och påkar öfver hufvudet.

Innan mären gick in i huset, vände han sig till sin eskort och befalldes med en stor generals förutseende klokhet:

»Omringa huset!»

Därpå gick han in i värdshuslokalen.

Det första han fick syn på var ränseln.

»Ramageot», sade han, »låt oss undersöka den här tingesten.»

Han öppnade ränseln, men fann till sin stora missträkning helt oskyldiga föremål i den: linne och toaletsaker.

»Rångods!» förkunnade mären med allvarlig röst.

»Helt säkert», intygade frun, »men gå nu! och lyss på dem, herr mär.»

»Låt oss gå!» förklarade mären med stoiskt mod.

Försiktigt som indianer på krigsstråt gingo de tre ljudlöst till dörren.

Man hörde bofvarne tala därinne. Trion stannade och lyssnade.

»Således äro vi öfverens därom», sade den lille blonde, »att kassaskåpet brytes upp.»

»Ja», svarade den store mörke, »men det vore klokt att gömma några sedlar i stalldrängens säng för att leda misstankarne på honom.»

Mären, polisen och värdinnan betraktade hvarandra med förskräckta blickar.

»Och gubben?» frågade den lille blonde.

»Han dödas!»

»Det blir bra!» Men hur? Med hammarslag på hufvudet?»

»Liksom enkan Borniche!» hviskade värdshusfrun hackande tänderna af förskräckelse.

»Hammarslag — det är kanske för vanligt», tyckte den store mörke. »Nå ja, vi få väl se. Återstår således den unga flickan.»

»Åh, det är mycket enkelt», förklarade den lille blonde, vi ge henne ett sömnmedel, vagnen står färdig i närheten af skogen, man för dit flickan, och morgonen därpå är hon i händerna på markis de Corlayor!»

III

Mären rätade på sig. Han var blek som ett lärft. De andra voro nästan förlamade af skräck.

»O, hvilka uslingar!» mumlade han. »Hvilken afgrund af förhärdelse!... Ramageot», fortsatte han med dyster energi, »vi skola rädda samhället!»

»Javisst, herr mär!»

»Spräng dörren!»

Samtidigt gjorde mären åt de utanför stående bönderna ett tecken att hjälpa honom, under det att Ramageot dyrkade upp dörren med sin sabel.

De både förbrytarne sutto lugnt på hvar sin sida om ett med papper öfversälladt bord. Vinkruset stod emellan dem.

Vid anblicken af den hotande folkmassan stego de upp, utom sig af förvåning.

»I lagens namn arresterar jag er!» dundrade mären och sköt Ramageot framför sig som en lefvande förskansning.

»Hvad betyder detta?»

»Inga krumbukter! I ären afslöjade, I ären enkan Borniches mördare.»

»Enkan Borniche — hvem är det?» frågade de båda anklagade med alltmer förbluffad min.

»Tills gendarmerna hunnit anlända, uppmanar jag er att svara på mina frågor. Det är jag som är mären», förklarade han högtidligt och spände på sig sitt ämbetssskärp. Svara! Hvem är det ni nu ämna mörda?»

»Mörda? Vi? Nej nu går skämtet verkligen för långt!»

»Säg mig namnet på den rena jungfru», fortfor mären med tragisk röst, »som ni, edra köpta bofvar, vilja skaffa i händerna på markis de Corlayor...»

Vid detta namn brusto de unga männen ut i ett homeriskt skrott — till böndernas stora förbittring, hvilka med möda kunde afhålla sig från att gå illa åt dem. Endast med stor ansträngning kunde den ene få ordet:

»Jaså, ni har lyssnat vid dörren? Då har ni fått höra början till ett drama, som vi hålla på att skriva tillsammans för Ambigu-teatern, där det skall spelas i vinter... Justin Maucart, Paul Lardy», tillade han, presenterande sig och sitt sällskap.

»Huru, ni skulle vara?»

»Helt enkelt två dramatiska författare, som gett oss ut på landet — det vill säga, att

»De döda, som vi slå ihjäl,
 Befinna sig ju mycket väl!»

deklamerade han med komisk pathos och de båda främlingarne brusto ånyo ut i ett häftigt skrott.

Man måste böja sig för fakta. Båda författarne kunde visa klara papper.

Mycket förlägen bad mären om ursäkt och gick sin väg i sällskap med Ramageot, i det han sorgset stönade:

»Och så lät jag sända bud efter gendarmerna också. Hvad ska de tänka om mig! Naturligtvis att jag är ett nöt — hvad säger ni, Ramageot?»

»Ja visst, herr mär!» intygade Ramageot.

Fritz Elof, fyra år gammal.

Prins Karl och prinsessan Elisabeth af Rumänien.

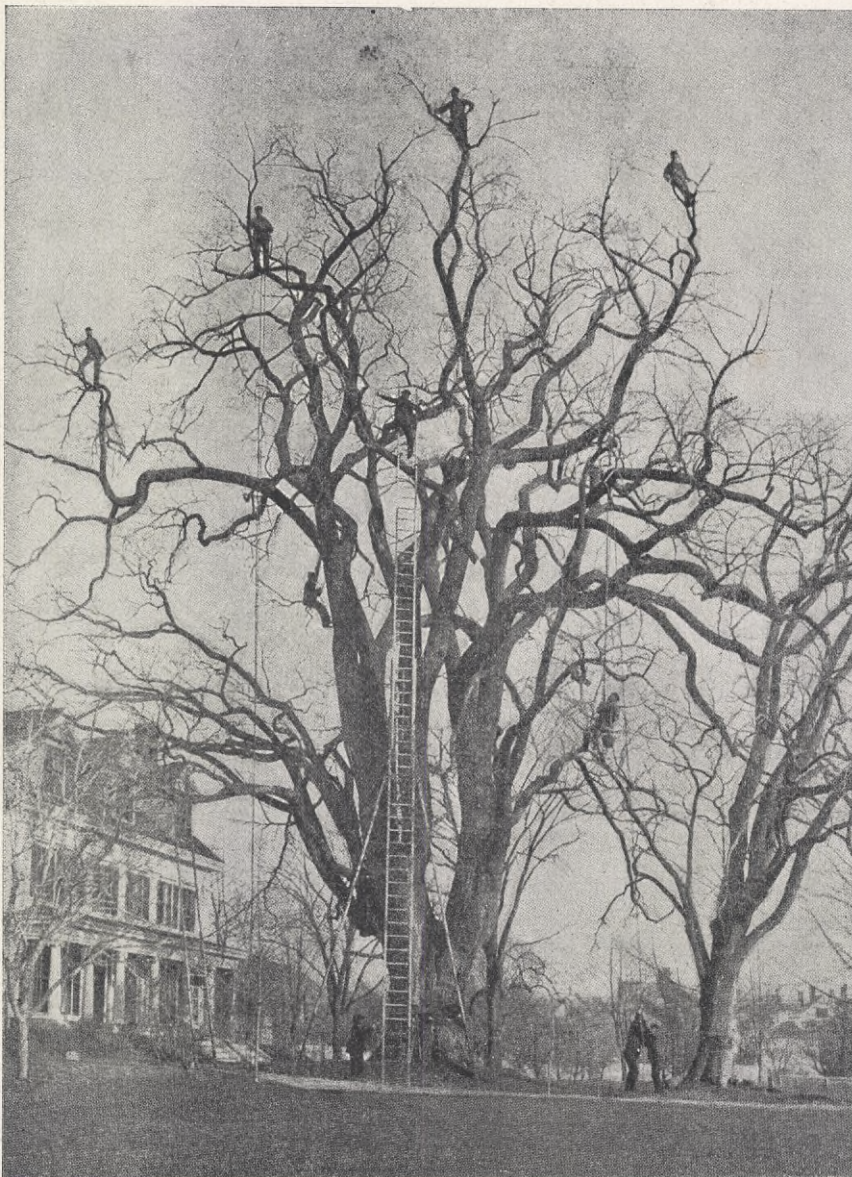
Tronföljare är konungens brorson. Detta är porträtt af dennes barn i landets nationaldräkt

FRÅN ELDSVÅDAN I VARA.

Vid 10-tiden på aftonen den 6 dennes utbröt i Vara köping i Vestergötland en häftig eldsvåda, hvarifrån här ses en bild. Elden började i en träbyggnad, tillhörande hr C. A. Pettersson i Norrköping och där bränvinsbolagets lokaler samt C. J. Anderssons syateljé voro inrymda. Båda

affärernas lager och lösöre förstördes af elden, hvarjämte ett handlande C. Ohlsson tillhörigt magasin nedbrann. Att icke elden spred sig vidare, torde i hög grad vara att tillskrifva raskheten hos brandkåren, hvilka oaktadt de små hjälpmedel, som stodo den till buds, lyckades begränsa de våldsamma lågorna.

HUR
EN AMERIKANSK
"NUNNA"
UTROTAS.

Vidstående ganska originella illustration visar hur man i Förenta staterna utrotar en amerikansk »nunna», den s. k. *gypsy moth*, zigenarlarven. Denna skadeinsekt har till sin förnämsta vistelseort utvalt staten Massachusetts, där den uppträdt i hela härar. Redan år 1889 måste man gripa till effektiva utrotningsmedel, hvilka användts allt kraftigare, så att man till nästa år hoppas vara »zigenarlarven» alldeles kvitt. Under fjolåret undersöktes 12 millioner träd och milliontals ägg förstördes. Under insektens »säsongs» sistlidne sommar voro 570 man sysselsatta med utrotningsarbetet, hvilket består i trädens bestående med blyhaltigt arseniksyradt salt samt nedhuggande och uppbrännande af angripna träd.

Zigenarlarven var sommaren 1889 en högst besvärlig landsplåga. Den uppträdde i stora massor, rägnande ned på gatorna från de afättna träden.

Sedan nämnda år har staten Massachusetts beviljat öfver 5 mill. kr. till insektens utrotande, med ofvannämnda goda resultat.

Moritz Busch. †

I Leipzig afled nyligen i en ålder af 79 år d:r Moritz Busch, den bekante författaren af furst Bismarcks memoier. D:r Busch studerade först teologi i Leipzig, men efter hand upptogo litterära intressen honom uteslutande. Missbelåten med förhållandena i Tyskland vistades han en längre tid på resor. År 1870 återvände Busch till Berlin och stiftade då bekantskap med Bismarck.

Baron G. Wedell-Wedellsborg. †

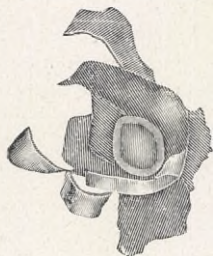
Ett dödsbud från Danmark, hvilket äfven i Sverige mottagits med deltagande, är löjtnanten baron Wedell-Wedellsborgs fränfalle. På en kapplöpning i fjol sommar vid Eremitagen råkade han falla af hästen och skada sig så illa att han blef krympling för lifstiden.

Baron W.-W. var född 1863 och sedan 1893 premierlöjtnant vid Gardeshusarerna och en ifrig sportsman.

DUM-DUMKULORNA.

Frågan om de s. k. dum-dumkulornas användande vid »human» krigföring är allttjämt aktuell — nu senast i anledning af Transvaalkriget. Under engelsmännens krig i Tschitral mot de indiska gränsstammarna vunno dum-dumkulorna först sin sorgliga ryktbarhet, hvilken stegrats i följd af de internationella underhandlingarne huruvida bruket af desamma skulle tillåtas i europeiska krig.

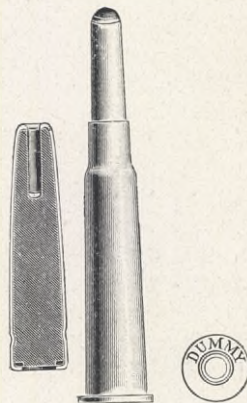

(Figur 1)

Dum-dumkulans särskildt ohyggliga verkan i människokroppen beror på att den hårda ytan på spetsen ersatts af en hylsa af bly, hvilken vid afskjutandet och inträngandet i kroppen spränges sönder (Figur 1) och åstadkommer ett mycket smärtsamt och svårläkt sår. Engelsmännen hade i Indien gjort den erfarenheten att många af fienden, hvilka genomborrats af en hård kula, ännu länge

voro i stridbart skick. Detta gaf första uppslaget till att den engelske soldaten hittade på användandet af kula med blyhylsa. På högre ort, d. v. s. i den stora ammunitionsfabriken i Kalkutta, skyndade man sig att gifva uppfinningen en vapenteknisk afslipning och dum-dumkulan var färdig. (Figur 2).

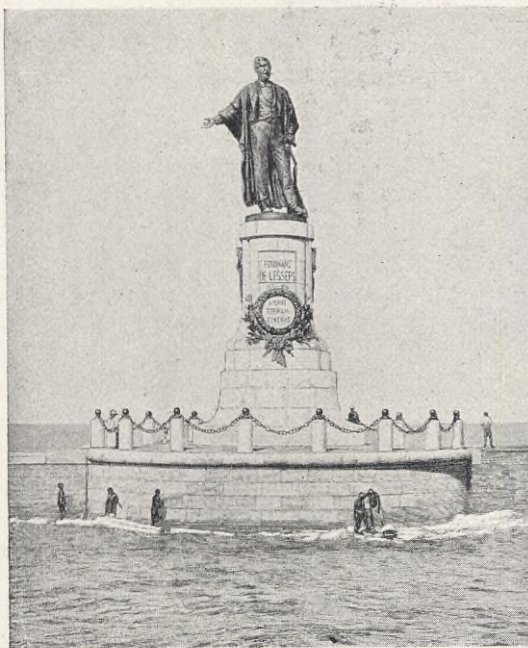
Man kan ju ge engelsmännen rätt i att ett vapen, som icke gör motståndaren oduglig till strid, ej är något vapen i modern mening. Men så länge krig nu en gång icke kunna afskaffas, är det ju ock ett af vår moderna tids sträfvanden att »humanisera» desamma så mycket som möjligt och försätta fienden ur stridbart skick utan att tillfoga den allt för stora lidanden.

(Figur 2)

LESSEPS-STATYN VID PORT SAID.

I Port Said firade man för någon tid sedan med stora fester trettioårsdagen af Suezkanalens öppnande och samtidigt aftäcktes en jättestor Lesseps-staty, hvilken placerats ett stycke ute i vattnet. Den är tilltagen i fyra gånger naturlig storlek och visar Ferdinand de Lesseps i stående ställning, med stolt lyftadt hufvud blickande ut öfver sitt verk. Det är *le grand français* i sin fulla glans som framställts här på Port Saids strand. I venstra handen håller han en karta öfver Suezkanalen, hvilken så omsorgsfullt åter-

gifvits i bronzen, att man godt kunnat påbörja genombrytningen ensamt efter denna karta.

Bildhuggaren, Frémiet, hade ämnat på en sockel i bronsmedaljonger insätta porträtten af de fyra khediver som med välvilja omfattade Lesseps' plan.

Men han erfor, att österländingarne skulle ha känt sig föga uppbyggda af att se sina fyra khediver figurera under en annan mans staty och därför utbyttes de mot det bekanta uttrycket: *Aperire terram gentibus* (öppna jorden för nationerna).

†

MAURITZ RUBENSON.

Den svenska prässen har i dessa dagar ristat dödsrunan öfver en af sina främsta, sina mest idoga och mest kände män, *Mauritz Rubenson*, Göteborgs Handels- och Sjöfartstidnings mångårige medarbetare och vidtbekante »flygande». Den 5 dennes släcktes ett lif mera rastlöst värksamt än kanske något inom ett yrke, som af sin man fordrar kunskaper, vaken intelligens, energisk uthållighet och urbanitet — med ett ord just en mångfalld egenskaper, hvilka man sällan sett så lyckligt förenade som hos Mauritz Rubenson.

Utan den tidiga underbyggnad, som i våra tider anses oundgänglig för en journalist, började Mauritz Rubenson först vid 28 års ålder — år 1864 — ägna sig åt tidningsmannayrket, till hvilket han kände sig oemotståndligt dragen. Dessförinnan hade han tillfredsställt sina litterära böjelser med dramatiskt författarskap. Stannade hans värksamhet härvidlag vid försöken, så blef hans karriär på journalistbanan desto mera lysande. Han blef en *self-made* man inom journalistikens värld, skapade med egen kraft, tack vare sällsynta anlag och en hardt när outslitlig arbetsförmåga, sig en ställning inom detta andliga arbetsområde, hvilken högst få svenska tidningsmän uppnått.

Utan afbrott tillhörde Mauritz Rubenson sedan år 1865 Handelstidningens redaktion. Här hade rätt mannen kommit på rätta platsen. Den högt ansedda tidningens resurser gäfvö Rubenson rika tillfällen till utvecklande af sin tidningsmannabegäfnig. Han inlade i sitt reportage något af världsprässens fart och omfattande intressen. Han gjorde allt för sin tidning och han gjorde allt för

att hålla svenska prässens fana högt, så inom som långt utom vårt lands gränser.

Som ett exempel på hans vidsträckta värksamhet behöfver man endast nämna att han besökt hela Skandinavien och i egenskap af korrespondent rest vida i Europa samt tvenne gånger gästade Förenta staterna. Vid hvarje svensk och internationell utställning — från och med expositionen i Philadelphia 1876 — såg man hans karaktäristiska

och vänliga ansikte med den alltid vakna blicken bakom glasögonen. Öfverallt förvärfvade han personliga sympatier, öfverallt mottogs »den flygande» med öppna armar, öfverallt väckte hans entusiastiska anföranden ankläng. Säkert är, att Mauritz Rubenson var Skandinavien's mest populära tidningsman.

Hans journalistiska värksamhet skulle icke ensamt ha åstadkommit detta. Han förenade därmed — som ofvan antyddes — en personlig älskvärdhet och urbanitet, hvilken skall tjäna till mönster för alla tiders prässmän. Med tusentals personer kom han i beröring och med ingen råkade han väl någonsin i konflikt.

Mauritz Rubenson var därtill en framstående och nitisk medborgare inom sin stora

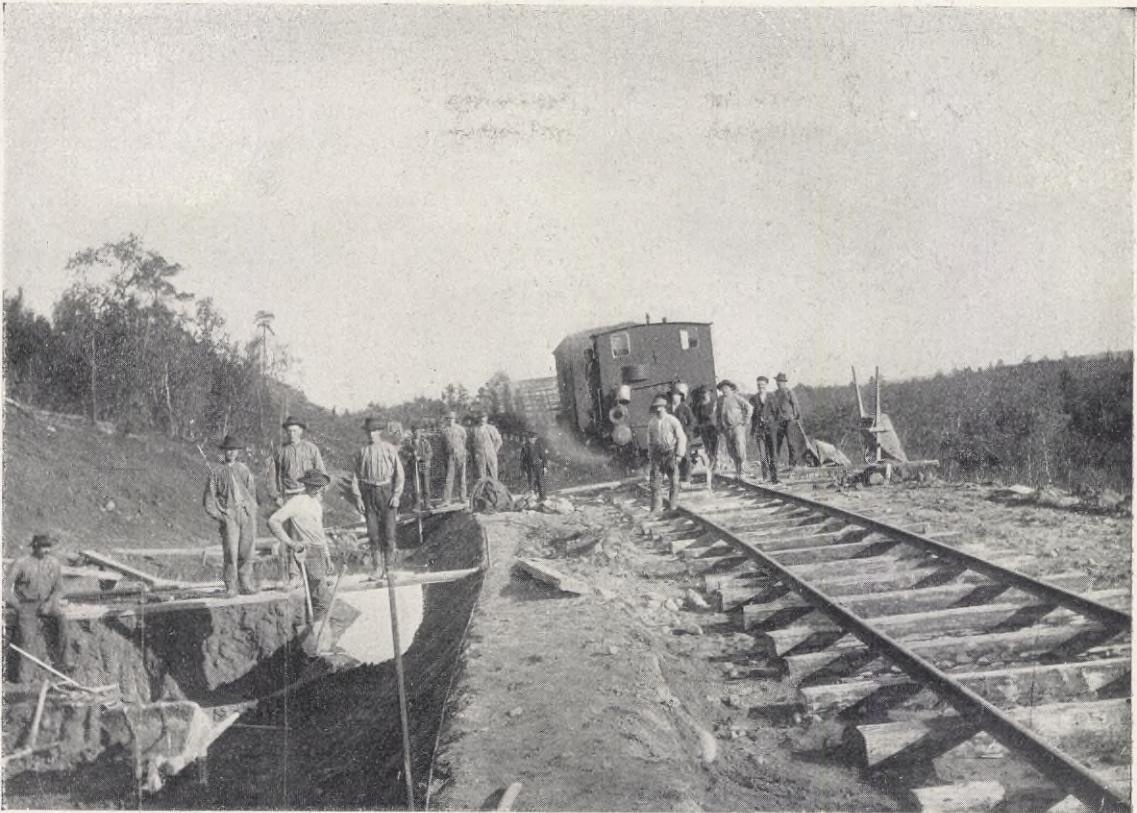
fädernestad. Kommunalt intresserad som få har han i Göteborgs utvecklingshistoria på de senare tiotalen skrivit många vackra blad. Särskildt var han lifligt intresserad af sjöfarts- och fiskeärenden — Göteborgs och vestkustens stora lifsfrågor.

I svenska prässens och Göteborgs stads annaler skall minnet af Mauritz Rubenson, en publicitetens oförvitlige nestor och den oegennyttige framstående medborgaren, aldrig dö. —gh.

A. Jonason, Foto.

FRÅN GELLIVARE OCH OFOTENBANAN.

Ofotenbanan söder om Kalix elf.

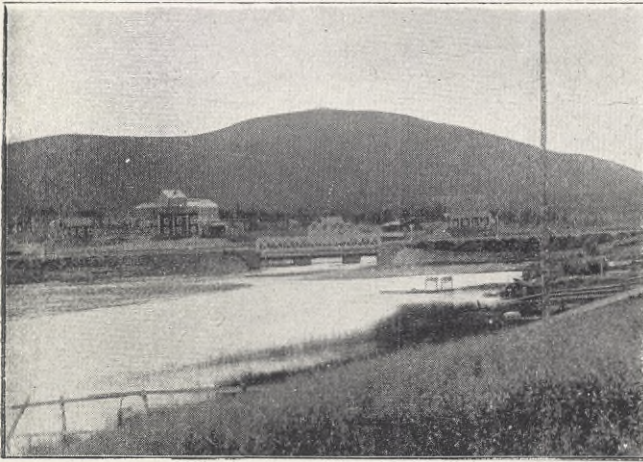
HVAR 8 DAG är i dag i tillfälle att visa en hel del intressanta bilder från högsta norden, från det så omtalade Gellivare och byggandet af den bekanta Ofotenbanan, medels hvilken de bergens alla rikedomar, som man väntar att här uppe bringa i dagen, skola transporteras till den norska uthamnen.

Den första stora bilden är tagen från Ofotenbanan söder om Kalix elf. Som synes är det kraftiga svenska typer dessa »rallare». De ha samlats hit från alla möjliga landsändar. Det finnes säkert icke något län som ej sändt sin tribut af jernvägsarbetare dit upp. Sämjan är i allmänhet ganska god — om också utrymmet i de provisoriska byggnaderna är allt annat än stort. Visst komma emellanåt historier om slagsmål och superi, befordradt af ett nästan outrotligt lönnkrögeri, men på det hela taget torde en betydlig förbättring på senare tider ha inträdt i dessa arbetares lif.

Man ser å nästa bild huru de enkla, låga hyddor te sig, i hvilken dessa människor bo. Det är en barack vid grusgropen, belägen 8 kilometer från Gellivare. Sommartiden kan här väl vara drägligt nog — om

Barack vid grusgravnen på 8 kilometern å Ofotenbanan.

Järnvägsbron öfver Wassaroelfven i Gellivare by, med Dundret i bakgrunden.

ej norrlandsmyggen göra tillvaron outhärdlig— men under vinterns snö och is få de säkert slita ganska ondt, dessa den industriella civilisationens »pionierer». Deras aflöning är emellertid ganska rundligt tilltagen och frånvaron af en mängd frestelser till slöseri underlättar ju samlandet af den sparade styfver, hvilken säkert är för mången dragningskraften hit upp.

De tre följande bilderna äro vyer från Gellivare by. Den första visar Wassaroelfven och bron öfver densamma. I bakgrunden reser sig det majestätiska Dundret, hvilket med stor framgång börjat en konkurrens med Avasaksa som utkiksplats för

midnattssolen. På nästa tafla ses kyrkoherdebostället. Den stora fabriksbyggnaden till vänster är ölbryggeriet.

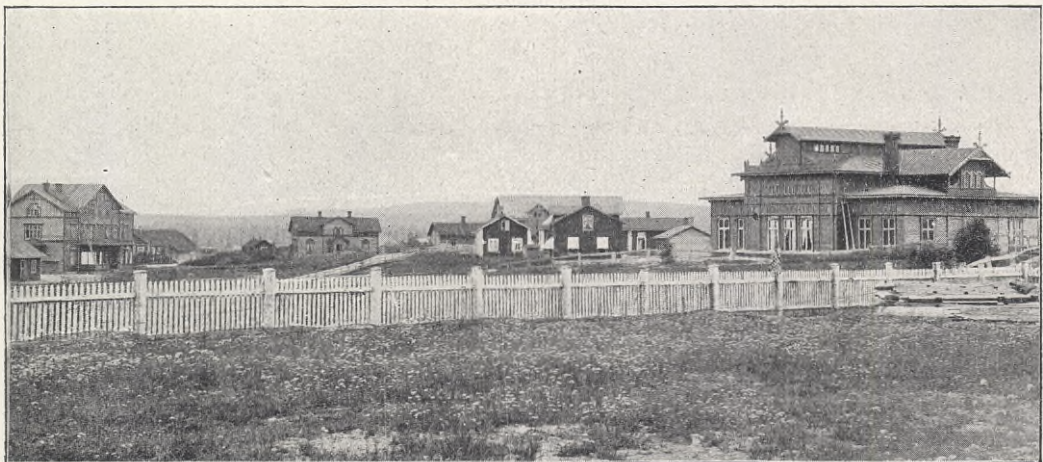
Tingshuset och Grand Hôtel synas på bilden nummer 5. Hvilket som är det ena och hvilket det andra öfverlåta vi åt läsarens goda omdömesförmåga att afgöra! Det moderna huset till höger ser emellertid ganska hotellartadt ut.

Gellivare bys gamla lappkyrka är en af platsens äldre sevärdheter. Den pagodliknande byggnaden till venster är tydligen klockstapeln, som tillhör den lilla träkyrkan.

Den sista bilden är tagen från Kiirunavaara grufva. Här ser man grufarbetarne i arbete, bringande de

Vy af kyrkoherdebostället och ölbryggeriet i Gellivare.

En del af Gellivare by med Tingshuset och Grand Hôtel.

gömda rikedomarne i dagen. Det är dessa bergsrikedomar som lofva att bli grundfonden till det nya, stora, rikt befolkade Norrland, hvilket vi snart vänta skall bli verklighet. Det är ju så vi skola »inom egen gräns förvärfva Finland åter»!

*

Gellivare malmberg omnämnes för första gången i bergmästaren B. Sadlins relation 1704, i hvilken det kallas Illuvara. År 1735 gjorde löjtnant C. Tingwall, efter undersökning af vederbörande bergmästare, flera inmutningar samt erhöill privilegium för två stångjärnshammare och en masugn i Råneå. T. öfverlät sedan affären åt direktör Steinholtz. Malm bröts årligen, men först sedan frih. Hermelin börjat arbeta på bruksrörelsens främjande blef driften lifligare. Småningom uppstod en formlig mutsedelindustri så att Gellivare aktiebolag erhöill öfver 500 mutsedlar. Egande-

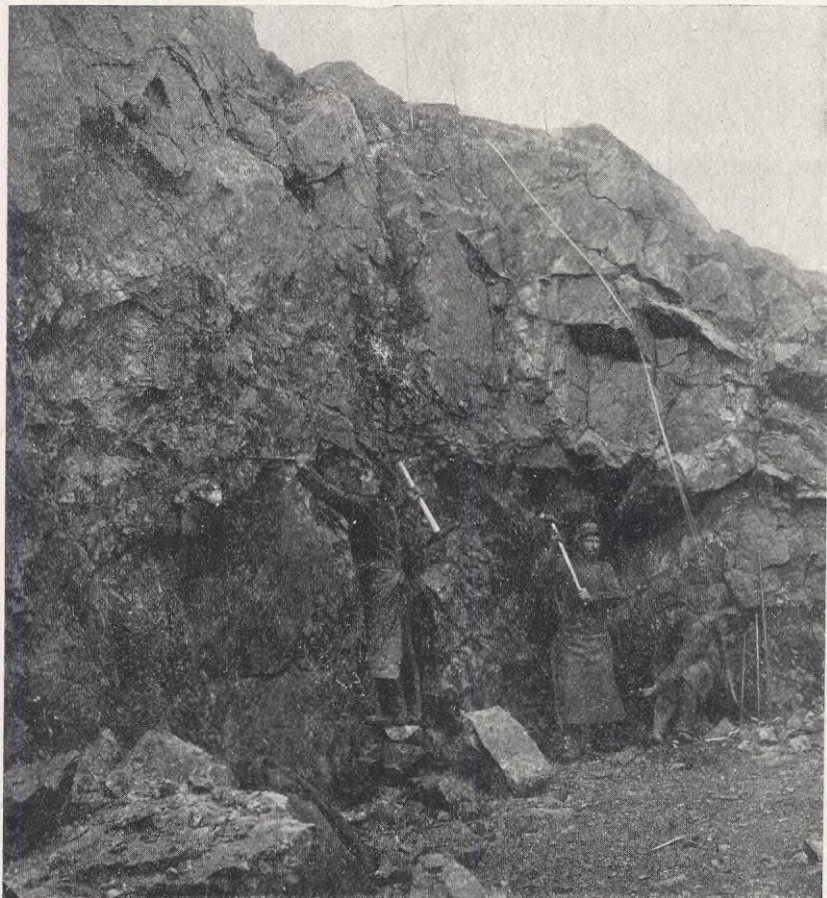

Gellivare bys gamla lappkyrka.

rätten till Gellivare gick så under årens lopp ur hand i hand.

Malmbrytningen fortgick alltifrån 1861 endast »försvarsvis», d. v. s. man idkade endast så mycket drift, att inmutningsrätten icke gick förlorad. Vid af år 1875 företagen undersökning kom det i dagen att bärget består i det stora hela af gneis, i hvilken malm-layer af större och mindre utsträckning förefinnas. Gränsen mellan malm och gneis är i allmänhet ej skarpare än att de båda småningom öfvergå i hvarandra. Malmens järnhalt är i allmänhet mycket stor, i medeltal omkring 70 procent. Hela den malmförande arealen på Gellivare beräknas till 652,300 kv. meter. Hela malmytan skulle endast med en fots sänkning kunna gifva — lika mycket malm som kräfves för Sveriges hela järnproduktion — 943,600 tons malm.

Man får hoppas att den dag äntligen randats, då den svenska företagsamheten skall veta att energiskt tillgodogöra sig dessa slumrande rikedomar.

Gruvva i Kiironavaara.

GULDTÖRSTENS OFFER

AF S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbudna tidsningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennas hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen stå vid en malgamitbetares dödsbädd.

(Forts från n:o 11).

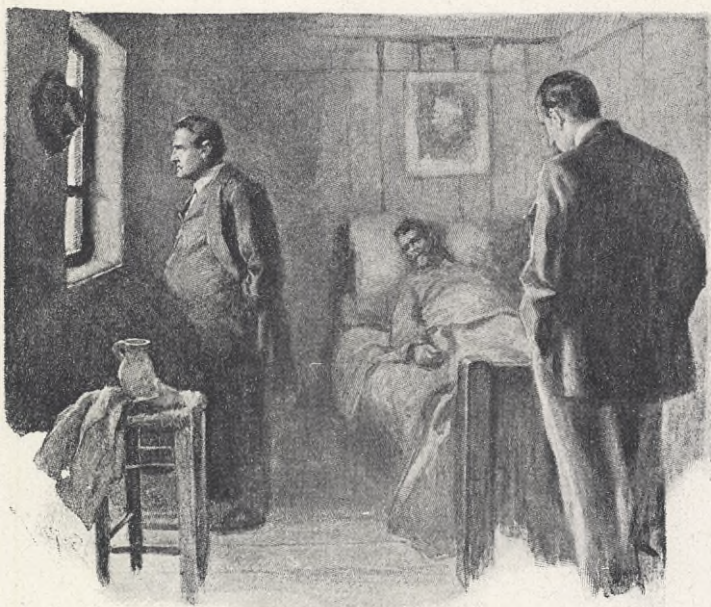
Mannen i sängen stirrade på Holzens rygg. Kanske det var därför, denne så envist såg ut genom fönstret. Arbetstimmarne voro förbi, och från en af stugorna trängde ljudet af en dragharmonika fram genom den stilla aftonluften. Musikanten hade valt en populär varietémelodi, hvilken han spelade om och om igen med en ihärdighet, som kunde göra åhöraren utom sig. Roden bet sig i läppen och rynkade pannan för hvar gång han åter började melodin på nytt. Holzen med sitt lugna, bleka ansikte och sina stränga ögon tycktes ingenting höra. Han hade inga nerver. Emellanåt drog han ihop läpparne, fuktade dem med tungan och undertryckte en otålig suck. Det gick lång-

samt för den sjuke att dö. De hade väntat i två timmar. Denna olyckliga tillfällighet måste stökas undan så obemärkt som möjligt för att skona den spelandes och alla de öfriga arbetarnes känslor.

Dörren stod på glänt, och i rummet bredvid satt en sjuksköterska i mössa och förkläde och läste i en tysk tidning. Detta var äfven ett sofrum. Stugan var inredd till sjukhus för malgamitarbetarne. Sköterskan, hvars tjänster hittills ej tagits i anspråk läste helt filosofiskt sin tidning och väntade.

Det var Roden, som vakade öfver den sjuke. Denne gaf emellertid ej akt på honom utan fästade envist sin blick på Holzen. Uttrycket i hans ögon antyde, att om de haft ett tungomål gemensamt, skulle han hafva velat säga honom något. Roden såg den sjukens blick och förstod kanske dess mening. Ty Percy Roden var besvärad af det största hinder för en mans framgång här i lifvet — ett ömt hjärta. Han kunde tala hårdt nog om malgamitarbetarne som klass, men han drogs till denne sjuke individ med stark längtan att kunna göra det omöjliga för honom. Holzen hade ej lofvat, att inga dödsfall skulle förekomma. Han hade blott åtagit sig att så småningom förminska de faror, som voro förenade med malgamittillverkningen, tills dessa slutligen skulle upphöra. Dessutom ägde han nog sinnesstyrka att icke fästa mer än tillbörlig vikt vid denna lilla tilldragelse i ett företag af så omfattande natur. Han besvärades, med ett ord, icke som Percy Roden af något hinder.

Solen gick ned bakom det lugna hafvet, och aftonens skuggor drogo sig allt längre vä-

Det gick långsamt för den sjuke att dö.

sterut öfver sanddynerna. Konturerna af furst Bismarcks järnansikte blefvo allt otydligare i det tilltagande mörkret, och slutligen blef det endast en skugga i en ram på den nakna väggen. Dragharmonikan hade upphört att spela. Djup stillhet rådde nu öfver land och haf.

Holzen vände sig hastigt om och böjde sig ned öfver sängen.

»Kom», sade han till Roden och vände åter bort sina ögon. »Det är slut nu. Vi hafva ingenting mera att uträtta här».

Roden följde honom med en blick tillbaka på bädden. De gingo ut i det yttre rummet, där deras rockar och hattar lågo på en säng. Holzen sade några ord till sköterskan på tyska.

»Jaså!» sade hon utan vidare intresse och vek ihop tidningen.

De två männen gingo ut i den skarpa vårluften, utan att se på eller tala till hvarandra. De visste väl, att det är klokast att tiga, när det är svårt att tala om ett ämne. De gingo tvärs öfver sandplanen, som skilde denna stuga från de andra, hvilka voro grupperade kring fabriksbyggnaderna såsom tälten kring högkvarteret å en lägerplats. En af stugorna var Holzens bostad, en byggnad om tre rum, i hvilka han arbetade och sof. Från dess fönster hade han en överblick af fabriken och hade tillika utsikt öfver den enda ingångsöppningen på det höga järnstaketet, inom hvilket hela fabriken var innesluten. Det var Holzens vana att stundom stänga in sig i sin stuga under hela dagar. Vid dörren vände han sig om med handen på dörrlåset.

»Ni får inte taga det här så djupt», sade han till Roden med en blick åt sidan. »Det kan ju ej hjälpas, som ni vet.»

»Jag vet det.»

»Och vi måste naturtigtvis låta saken stanna oss emellan. God natt Roden.»

»Naturligtvis. God natt Holzen.»

Roden gick ut genom porten och begaf sig långsamt öfver dynerna mot sitt eget hus, under det Holzens blick följde honom från fönstret.

NIONDE KAPITLET.

»Det säkraste sättet att nå målet är att undvika möten på vägen.»

»Ja, det var länge sedan — »lang, lang ist's her» som ni mins den tyska fru Neumayer alltid sjöng. Så länge sedan mr Cornish, att — ja det måste ju nu vara mr Cornish och och icke Tony längre.»

Mrs Vansittart lutade sig tillbaka i sin bekväma stol och betraktade forskande sin gäst. De som förefalla att observera bäst, äro dock ej de, som se mest, tvärtom. Det är fatalt att få namn om sig att vara skarpsynt, och folk sade så om Mrs Vansittart, som hade lifliga bruna ögon och ett lifligt sätt.

»Ja», svarade Cornish, »det är länge sedan, men inte så länge sedan ändå.»

Öfver hans lugna, vackra ansikte for en lätt skugga vid tanken på att de minnen, på hvilka hon syftade, gällde de glada dagarne i Weimar, då denna kvinna, som nu var änka, var ung och nygift. Tony Cornish hade också varit ung på den tiden och mottaglig för intryck. Det var, innan världen slipat ytan så hård och glänsande. Och det intryck han fått af Mrs Vansittart, var det, att hon utgjorde en af de få kvinnor, som gifta sig *pour le bon motif*. Han hade nu händelsevis mött henne på gatan i Haag för några timmar sedan, och efter att hafva erhållit hennes adress hade han pliktskyldigast uppvaktat i hörnhuset mellan Park Straat och Oranje Straat vid tidigast möjliga visitimme.

»Jag är inte okunnig om er historia efter Weimartiden», sade Mrs Vansittart och såg på honom med en nästan moderlig blick.

»Jag har ingen historia», sade han. »Jag hade ej ens något förflutet för några år sedan, då hvarje man med någon aktning för sig själf måste hafva åtminstone en genomlefvad händelse att se tillbaka på.»

Han yttrade — som han lärt sig — blott hvad som låg öfverst på ytan af hans tankar, blott för att fördrifva tiden och undvika samtalsämnen, som kunde vara plågsamma. Mången, som förefaller upptagen blott af sitt eget jag, skulle kunna urskulda sig med dessa goda skäl. Man är i alla händelser på säkert område, när man talar om sig själf.

»Ja», sade Mrs Vansittart efter en stunds tystnad. »Jag är änka och barnlös. Jag ser i edra ögon hvad ni vill fråga.»

Cornish nickade och såg ut genom fönstret. Mrs Vansittart var knappt ett år äldre än han, men olikheten i deras lif och erfarenhet under tiden för deras första bekantskap i Weimar gjorde på ett eller annat sätt att skillnaden i ålder föreföll större.

»Ni har således aldrig» ... sade han och tystnade.

»Nej», svarade hon i sorglös ton. »Jag är, som ni ser, fullkomligt oberoende. Intet som binder mig.»

Han svarade åter med en tyst nick.

»Gränsen mellan hvad som besvärar eller ett önskvärdt band är visst icke riktigt tydligt uppdragen, eller hur?» sade hon, och tillade därpå: »Hvad gör ni i Haag? Malgamit?»

»Ja, svarade han förvånad, »malgamit.»

»Åh, jag känner till alltsammans», skrottade Mrs Vansittart: »Jag råkar Dorothy Roden åtminstone en gång i veckan.»

»Men hon intresserar sig icke alls för saken.»

»Nej, hon bryr sig ej om saken, *mon ami*, annat än för så vidt den rör hennes bror och tvingar henne att bo i en liten dyster villa midt ibland dynerna.»

»Och ni — är ni verkligen intresserad?»

»Ja visst, mycket. Jag har till och med gifvit min skärf. Jag är intresserad för» — hon tystnade och höjde på axlarne — »för er, för Dorothy och för mr Roden. A propos, han har gifvit mig de där blommorna, på hvilka ni stirrar så allvarligt.»

»Ah!» sade Cornish artigt.

»Ja», sade Mrs Vansittart med ett hastigt leende. »Han är nog vänlig att sända mig blommor emellanåt. Ni gaf mig aldrig blommor mr Cornish förr i världen.»

»Emedan jag ej kunde få fatt i nog vackra»

»Och ni ville ej komma med någonting enklare».

»Nej, inte till er».

»Men det var naturligtvis länge sedan.»

»Ja. Det gläder mig att ni är bekant med miss Roden. Det kommer att göra den lilla villan därute bland dynerna mindre dystre. Malmgamluften är ej uppiggande. Den visar sig bäst till sin fördel i en salong i London. Den är ett af de ämnen, som lukta illa, när man kommer för nära».

»Och ändå kommer ni det närmare?»

»Det är det som kommer närmare mig.»

»Ah!» sade mrs Vansittart och undersökte sina med ringar rikt belastade händer. »Jag trodde, att saken skulle utveckla sig.»

»Det gör den också. Det är därför jag nu uppehåller mig i Haag. Lord Ferriby *et familie* kommer hit i morgon och äfven min vän major White.»

»Den segrande hjälten?» frågade mrs Vansittart.

»Ja, den segrande hjälten. Det blir en högst viktig sammankomst. Vi ha måst helt och hållet ändra den finansiella basis, på hvilken hela företaget är byggdt».

Mrs Vansittart höll upp en varnande hand.

»Tala inte till mig om er finansiella basis! Jag förstår mig inte alls på affärer. Det är ej från den synpunkten, jag intresserar mig för ert malgamitföretag.»

»Ah! Om jag törs fråga, från hvilken synpunkt...?»

»Ur rent mänsklig synpunkt — liksom hvarje kvinna, som har med saken att göra. Vi gå framåt, det medger jag, men jag tror dock, att vi alltid komma att helst lämna denna finansiella basis åt ert förtrampade släkte.»

»Det är mycket snällt af er att intressera er för de stackars människorna,» började Cornish, men mrs Vansittart afbröt honom lifligt.

»Stackars människor? *Gott bewahre!*» utropade hon. »Trodde ni, jag menade arbetarne? Ah nej, dem bryr jag mig icke om. Men jag intresserar mig för er Roden, och er Ferriby och er White och till och med för er, Tony Cornish. Jag undrar, hvilka som komma att bli osams och hvilka som — komma att bli motsatsen — och öfver hufvud taget, hvad det hela skall resultera i. På min tid brukade ungt folk sammanföras af gemensamma nöjen, men det är inte modärnt numera. Nu gäller det gemensamma försök att åstadkomma det omöjliga, att häjda stjärnorna i deras lopp genom att hålla föreningsmöten och komma fram med plattheter om de fattiga och om masorna. Dyligt skall i våra dagar bana väg för de förbindelser, hvilka enligt det gamla programmet — sluta med kärlek och äktenskap. Och det är endast från den synpunkten, *mon ami*, som jag har en smula af intresse för er malgamitaffär.»

Allt detta kom Cornish ihåg längre fram, ty det var ej sant. Han reste sig upp för att taga afsked och sade sig artigt få hoppas på snart återseende.

»Åh, ni får ej ha så brådtom,» sade hon.

»Jag väntar Dorothy Roden, som lofvade komma på te. Hon skulle blifva ledsen, om hon gick miste om att träffa er.»

Cornish svarade med ett lätt skratt.

»Det är mycket vänligt af er att tro något sådant,» svarade han. »Miss Roden vet emellertid

»Får jag servera er socker, miss Roden.»

nätt och jämt af att jag finnes till, och skulle ej kunna skilja mig från hvem som helst.»

Icke förty stannade han och gick omkring i rummet under några minuter och såg på tafflor och blommor, om hvilka han visste just så mycket, som var lämpligt och *comme il faut*. Han kände till hvilka blommor som voro på modet, såsom fuchsier och tulpaner, och hvilka som för ögonblicket ej voro på modet, såsom kamelior och dubbla hyacinter. Om tafflorna visste han också en smula och framställde en och annan fråga om några af dem, som voro af holländska mästare. Därpå satte han sig åter helt anspråkslöst, och mrs Vansittart tycktes ej gifva akt därpå, ehuru hon såg på klockan.

Några minuter senare kom Dorothy Roden. Hon rodnade lätt, när mrs Vansittart till hälften presenterade Cornish med det konventionella: »Jag antar visst att ni redan äro bekanta.»

»Jag visste, att ni skulle komma till Haag,» sade Dorothy och räckte Cornish handen. »Jag hade bref från Joan för några dagar sedan. De komma ju alla öfver, eller hur? Jag är rädd, att Joan skall finna sig högst besviken hvad mig beträffar. Hon tror, att jag ägnar mig åt malgamitsaken med lif och själ, men det gör jag, som ni vet, icke alls.»

Med ett lätt skratt vädjade hon till mrs Vansittart, som gaf noga akt på henne, som om hon helt plötsligt visat någon för den äldre väninnan hittills okänd egenskap eller sida. Den unga flickans ögon voro också mera strålande än vanligt.

»Joan tar somliga saker mycket allvarsamt,» svarade Cornish.

»Det göra vi alla,» inföll mrs Vansittart utan att se upp från tebordet, vid hvilket hon var selsatt.

»Ja, och däri begå vi naturligtvis ett stort fel.»

»Det är möjligt. Får jag servera er socker, miss Roden?»

»Ja, tack — allvarsamt. Två bitar om jag får be.»

»Är ni lik Joan?» frågade Cornish, i det han räckte henne koppen. »Är det något annat ni tar allvarsamt?»

»Nej då,» svarade Dorothy Roden skrattande.

»Och er bror?» frågade mrs Vansittart. »Kommer han i kväll?»

»Ja, han kommer något senare. Han är upptagen af de nya malgamitarbetarne, som anlände i morse. Jag förmodar, att det var ni, som hade dem med hitöfver, mr Cornish?» (Forts.)

VECKANS
PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik kommer HVAR 8 DAG att bringa fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

LANDSHÖFDING P. G. E. POIGNANT.

Gotlands läns högt aktade och allmänt afhållne höfding Per Gustaf Emil Poignant kan den 21 dennes fira sitt 50-årsjubileum som statens tjänsteman. Landshöfding Poignant inträdde nämligen den 21 december 1849 i statens tjänst som e. o. kanslist i civildepartementet. Till landshöfding i Visby utnämndes han 1883.

För herr landshöfningen, som den 8 dennes fyllde 70 år, förberedes med anledning af jubiléet en storartad hyllning i jubilarrens residensstad. Till jubileumsdagen hafva biskop von Schéele, militärbefälhafvaren öfverste Björnin, stadens borgmästare, representanter för

landsstaten samt länets riksdagsmän utfärdat inbjudning till en fästlig kollation för landshöfdingen.

Landshöfding Poignant, som varit stadens representant i Andra kammaren, afsade sig vid valet i år detta mandat och erhöi som bekant till efterträdare stiftets biskop. Rykten ha länge varit i omlopp om landshöfdingens afgång från sitt ämbete. Emellertid önskar Gotland intet högre än att få så länge som möjligt behålla sin omtyckte, verksamme, fint bildade höfding, som länet har att tacka för mycket. Denna önskan skall säkert taga sig värtaliga uttryck den 21 dennes.

Borgm. M. P. B. Lindgren.

Den 4 december firade borgmästaren i Oscarshamn, M. P. B. Lindgren, sitt 25-årsjubileum som rådhusrättens ordförande.

Med anledning af dagens betydelse uppvaktades borgmästare Lindgren af magistratens leda-

möter samt en deputation af stadsfullmäktige. För jubilarren gafs å hotell Kung Oscar subskriberad fästmiddag, vid hvilken den omtyckte borgmästaren, som tillika är stadens representant i Andra kammaren, blef föremål för hjärtlig hyllning. Staden var hela dagen smyckad i flaggskrud.

Godsägaren J. Stenbeck.

Godsägaren J. Stenbeck å Gudhem i Vestergötland firade den 24 november sin 75-åriga födelsedag i kretsen af anhöriga och vänner. Under dagens lopp ingingo till den vördade åldringen en mängd lyckönskningar, däribland ett telegram från landshöfding Sjöcrona i Mariestad och ett från Skaraborgs läns hushåll-

ningssällskap, hvars förvaltningsutskott hr S. tillhört sedan 1881. I detta telegram bragte grefve Gilbert Hamilton å sällskapets vägnar dess verksamme och högt värderade medlem en hjärtlig

tack för allt godt samarbete med tillönskan om en välförtjent lugn och fridfull lefnadsafton.

Doktor Anna Rosenberg. †

En af vårt lands kvinnliga läkare, med. lic. *Anna Rosenberg*, född Ahlström, afled i Göteborg den 1 december vid nära 32 års ålder.

Dr Rosenberg hade varit sjuk endast några dagar i lungkatarr, och ehuru krafterna dels genom denna sjukdom, men kanske mer till följd af nära väntadt moderskap, voro betydligt nedsatta, anade dock ingen, att döden var så nära. Ännu en kort stund före sin död talade dr Rosenberg vid full sans med sin make.

Efter sitt bröllop med dr E. P. Rosenberg, hvilken samma

dag som Anna Ahlström vid Karolinska institutet aflade medicine licentiatexamen, företogo båda makarne en utrikes studieresa till Berlin och Dresden. Efter hemkomsten från studieresan i augusti 1898 bosatte sig Anna Rosenberg i Göteborg, hvarest hon något öfver ett år idkat medicinsk praktik, och gjort sig mycket omtyckt. Det hastiga dödsfallet har försänt i djup sorg ej blott den efterlevande maken utan äfven en stor krets af saknande, tillgifna patienter och vänner, hos hvilka minnet af den kärleksfulla kvinnan och läkaren länge skall lefva.

VÅRA NYVALDA RIKSDAGSMÄN. VI.

ANDRA KAMMAREN.

Brukspatron J. W. SPÅNBERG,
Norrahammar.
Nyvald för Tveta härad.

Landssekreteraren J. WIDÉN,
Nyköping
Nyvald för Nyköping, Torshälla, Strengnäs
och Trosa.

Faktor G. Österberg,
Nyvald för Eskilstuna.

Till våra läsare.

De prisbelönta amatörfotografierna

från HVAR 8 DAGS täflan inom första afdelningen komma att i särskildt vidhäftad bilaga intagas i nästa nummer, hvilket således blir 20 sidor starkt.

En ytterst intressant serie

af bilder från fjärran Östern börjar i nästa nr. Desamma ha benäget ställts till vårt förfogande af grosshandl. Knut Gadelius, hvilken nyligen återkommit från en resa rundt jorden, företagen i den svenska exportens intresse. Dessa bilder från Japan, Kina och Sumatra är något i sitt slag enastående.

Flere nya öfverraskningar

ha vi för nästa år i beredskap för HVAR 8 DAGS exempellöst stora läsekrets. Vi ha äfven vidtagit anordningar för att möjliggöra tidningens tryckning i så stor upplaga, att mängden af ingående ordres kan ofördröjligen effektueras.

Prenumeration

bör ske fortast möjligt: på posten, i bokhandeln, i tidnings- eller cigarraffär. Pris 5 kr. pr helt år. Pr kvartal 1: 25. Lösnummer 10 öre.